

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.611
nr.25973/2/2004

Dosar

Ședința publică de la 1 februarie 2007

Președinte:

-judecător
- judecător
- judecător
- magistrat asistent

S-au luat în examinare recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, împotriva sentinței civile nr.980 din 3 mai 2006 a Curții de Apel București - secția a VHI-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat recurenții -pârâți Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilierul juridic și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, prin consilierul juridic, precum și intimata-pârâtă Direcția Control Fiscal - Activitatea de Inspecție Fiscală, prin același consilier juridic, lipsind intimata-reclamantă U.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei, după care, consilierul juridic, în reprezentarea recurente-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală depune la dosar dovada mandatului dat de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, directorului direcției juridice, în vederea semnării prezentului recurs (Ordinul nr.445 din 22.08.2005 - cap.VI -Regulamentul de Organizare și funcționare al Direcției Juridice).

Nemaifiind alte cereri de formulat, Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă părților prezente cuvântul, pentru a pune concluzii asupra cererii de recurs.

Recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic solicită, cu referire la motivele de recurs dezvoltate în scris, admiterea recursului, modificarea în parte a sentinței atacate în ceea ce privește anularea parțială a procesului-verbal încheiat de D.G.F.P.-M.B. și a deciziei nr.246/18.38.2004 emisă de A.N.A.F. cu consecința exonerării reclamantei de plata sumei de RON și, pe fond, respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Susține în esență, că instanța de fond a omologat raportul de expertiză în mod greșit, preluând, în pronunțarea soluției, întocmai concluziile expertului contabil, cu titlu de „adevăr absolut”. În acest sens se arată că expertul contabil s-a substituit instanței de judecată, lămurind și interpretând anumite probleme de drept - atribut exclusiv al judecătorului.

De isemenea, solicită admiterea recursului formulat de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București.

Recurenta - pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, prin consilier juridic, solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat, modificarea în parte a sentinței atacate și, pe fond respingerea acțiunii reclamantei ca neîntemeiată, făcând trimitere la motivele analizate pe larg în cererea scrisă.

Solicită, de asemenea, admiterea recursului promovat de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală.

Penfu intimata-pârâtă Direcția Control Fiscal - Activitatea de Inspectie Fiscală, același consilier juridic pune concluzii de admitere a recursurilor astfel cum au fost formulate.

CURTEA

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Prin acțiunea înregistrată la data de 07.09.2004 pe rolul Curții de apel București.- secția contencios administrativ și fiscal, reclamanta U a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală a Finanțelor Publice a

Municipiului București și Direcția Control Fiscal - Serviciul Control Fiscal 2 următoarele:

- 1) anularea procesului-verbal emis de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București - Serviciul de control fiscal 2 și a deciziei nr.246/18.08.2004 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală- Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor;
- 2) constatarea nelegalității procesului-verbal și a deciziei;
- 3) constatarea că în perioada 01.01.2000 - 31.12.2002 reclamanta nu a desfășurat activități economice distincte, supuse obligației de impozitare pe profit și plata taxei pe valoarea adăugată;
- 4) constatarea situației că venitul obținut din activitățile enumerate de organul de control a fost folosit în scopuri strict patronale, confederative și statutare;
- 5) constatarea că nu datorează impozit pe profit și TVA, în calitate de organizație neguvernamentală non-profit;
- 6) obligarea pârâtelor în solidar, la repararea pagubei cauzată în cuantum de USD reprezentând daune morale și
- 7) suspendarea executării procesului-verbal a cărui anulare se solicită.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că actele administrativ-fiscale atacate sunt nelegale deoarece organele de control nu au motivat de ce au apreciat ca având natură economică activitățile desfășurate de U, precum și contractele încheiate de reclamantă cu membrii confederației. A mai susținut că prin

controlul efectuat s-a comis un abuz de drept, nu s-au motivat în fapt și în drept anumite operațiuni de control, nu s-au soluționat toate motivele din contestația formulată, încălcându-se principiul conform căruia contestatorului nu i se poate înrăutăți situația în propria cale de atac.

Pe parcursul judecării cauzei reclamanta a înțeles să renunțe la capătul 6 de cerere privind plata daunelor morale, Curtea luând act de aceasta prin încheierea de la 17.11.2004.

Prin aceeași încheiere instanța d fond a admis excepțiile lipsei de interes a cererii de anulare a procesului-verbal, desființat prin și excepția tardivității introducerii capătului de cerere privind anularea

A constatat, de asemenea că prin sentința civilă nr.1701 din 13.09.2004 Curtea de Apel București a respins cererea reclamantei privind suspendarea executării procesului verbal.

Prin sentința civilă nr.980 din 3 mai 2006, Curtea de Apel București - secția a VUI-a contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta U, a anulat parțial procesul verbal întocmit de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului și decizia nr.246/ 18.08.2004 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală în privința sumei de lei Ron reprezentând lei Ron impozit pe profit, lei Ron majorări de întârziere și lei Ron penalități aferente impozitului pe profit, lei Ron taxă pe valoare adăugată,lei Ron majorări de întârziere și lei Ron penalități aferente TVA. A respins celelalte capete de cerere ca neîntemeiate, obligând reclamanta la plata sumei delei Ron reprezentând diferență onorariu expert.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că pârâta D.G.F.P.-M.B. la calculul impozitului pe profit a avut în vedere că reclamanta nu a defalcat cheltuielile aferente veniturilor din activitatea fără scop lucrativ de cheltuielile aferente veniturilor din activitatea economică, neținând o evidență separată în contabilitate. Pentru perioada semestrului II din anul 2002 s-a

aplicat H.G. 859/2002 pct.1.16 și Precizările privind unele măsuri referitoare la încheierea exercițiului financiar pe anul 2002, pct.75.

A mai reținut instanța de fond că prin raportul de expertiză contabilă (fila 1911, volumul V) constatările și obligațiile de plată stabilite în sarcina reclamantei au fost modificate pentru argumente de fapt și de drept, apreciate ca fiind corecte, acest raport fiind omologat în întregime. Astfel, prin raportul de expertiză, însușit de instanță în considerentele sentinței, s-a stabilit că o parte din contractele încheiate de reclamantă sunt aducătoare de profit și deci sunt economice, iar acestea au fost avute în vedere la stabilirea impozitului și a TVA-ului. De asemenea s-a stabilit că determinarea corectă a cheltuielilor deductibile aferente perioadei verificate s-a făcut pe baza unei estimări, deoarece reclamanta nu a ținut contabilitate separată.

În ceea ce privește capătul de cerere privind anularea deciziei nr.246/18.08.2004, s-a reținut că pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a aplicat greșit prevederile art.196 alin.1 din Codul de procedură fiscală (variantea în vigoare la acea dată), contestația fiind depusă după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură fiscală.

Referitor la capetele III și IV, Curtea le-a apreciat neîntemeiate, constatând că situația că venitul obținut din activități economice a fost folosit în scopuri patronale nu are relevanță față de prevederile art.2 alin. 4 din Legea 414/2002 privind impozitul pe profit și ale art.6 lit.a) - i) pct.12 alin.2 din O.G. nr.3/1992 republicată.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, care au invocat prevederile art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă și au susținut, în esență, că instanța de fond a dat o hotărâre nelegală și netemeinică prin interpretarea și aplicarea greșită a prevederilor legale în materie: art.1 alin.(3) din O.G. nr.70/1994, art.1 alin.(3),

(4) și (5) din Legea nr.414/2002, art.2 din O.G. nr.3/1992 și O.U.G. nr.17/2000, art.1 alin.(2) din Legea nr.345/2002.

Intimata-reclamantă nu a formulat întâmpinare în cauză.

Recursurile sunt întemeiate.

Din actele și lucrările dosarului rezultă următoarele:

Prin procesul verbal nr.43963 din 15.04.2004 încheiat de organele fiscale ca urmare a finalizării controlului dispus prin Decizia, au fost stabilite, pentru perioada supusă verificării (01.01.2000 - 31.12.2002), obligații bugetare suplimentare pentru UGIR în sumă totală de ROL, formată din:

- ROL - impozit pe profit;
- ROL - majorări de întârziere și dobânzi

aferente;

- ROL - taxă pe valoarea adăugată;
-ROL - majorări de întârziere și dobânzi

aferente;

-ROL - penalități de întârziere.

Prin Decizia nr.246 din 18.08.2004 emisă de A.N.A.F. a fost respinsă contestația formulată de reclamanta U, motivându-se în esență că impozitul pe profit și TVA-ul au fost calculate pentru activitățile economice desfășurate de reclamantă în perioada supusă verificării.

În cauză, este necontestat că atât impozitul pe profit cât și taxa pe valoarea adăugată au fost calculate pentru venituri pe care reclamantul U le-a obținut în perioada 01.01.2000 - 31.12.2002 din activități pe care le-a desfășurat în raport cu diverse persoane juridice, în baza unor contracte încheiate sub diferite denumiri: contract de închiriere, contract de locațiune, contract de alocare de spații, prii care reclamanta a închiriat unele spații proprii cu destinația de sedii, birouri, puncte de lucru, săli de conferință, etc, precum și pentru venituri realizate de reclamantă din contractele de comision și colaborare încheiate cu alte persoane juridice în aceeași perioadă.

În raport cu aceste constatări, problema care dezleagă cauza este aceea de a stabili natura veniturilor respective și dacă pentru aceste venituri, U, care este o asociație patronală fără scop lucrativ, dă dreptul la impozit pe profit, precum și dacă aceste venituri sunt sau nu purtătoare de TVA.

În ceea ce privește impozitul pe profit, legislația aplicabilă în perioada supusă controlului a fost: art.1 alin.(3) din O.G. nr.70/1994 pentru perioada 01.01.2000 - 30.06.2002 și art.1 alin.(3), (4) și (5) din Legea nr.414/2002 pentru perioada 01.07.2000:-31.12.2002.

Potrivit acestor dispoziții legale, în cazul persoanelor juridice fără scop lucrativ, nu sunt impozabile doar veniturile care au fost obținute din: cotizațiile membrilor, contribuțiile bănești sau în natură ale membrilor și simpatizanților, taxele de înregistrare, donațiile și sponsorizările, etc.

Astfel fiind, rezultă că veniturile obținute de reclamanta UGIR în baza unor contracte de închiriere, locațiune, etc. a unor spații proprii, ori contracte de comision, colaborare, etc. cu diverse persoane juridice, sunt venituri economice care nu se regăsesc în enumerarea făcută la art.1 alin.(3) din O.G. nr.70/1994 și, respectiv, la art.1 alin.(3), (4) și (5) din Legea nr.414/2002 a veniturilor care nu sunt impozabile, concluzia care se impune fiind aceea că veniturile respective sunt supuse impozitului pe profit, așa cum au stabilit organele fiscale.

În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, legislația aplicabilă a fost: art.2 din O.G. nr.3/1992, republicată, cu normele de aplicare aprobate prin H.G. nr.512/1998, O.U.G. nr. 17/2000, cu normele de aplicare aprobate prin H.G. nr.401/2000, precum și art.1 alin.(2) din Legea nr.345/2002, cu normele de aplicare aprobate prin H.G. nr.598/2002.

Ca regulă generală, potrivit acestor dispoziții legale, în sfera de aplicare a T.V.A. se cuprind operațiunile cu plată, precum și cele asimilate acestora efectuate într-o manieră independentă, privind livrări de bunuri și prestări de servicii, activitățile de

prestări de servicii fiind, între altele, și activități având ca obiect închirierea de bunuri și operațiunile de intermediere sau de comision.

Deci, organele fiscale au reținut în mod corect că activitățile desfășurate de reclamanta U, vizate de controlul efectuat, se încadrează în operațiuni de prestări de servicii, purtătoare de TVA.

Datorând impozitul pe profit și TVA calculate de organele de control, reclamanta datorează și accesoriile acestora: majorările, dobânzile și penalitățile de întârziere aferente.

Astfel fiind, în cauză fiind vorba de stabilirea naturii juridice și economice a activităților desfășurate de reclamantă în perioada supusă controlului, de stabilirea, interpretarea și aplicarea legislației în materia impozitului pe profit și T.V.A., în mod greșit instanța de fond a pus temei pe expertiza contabilă efectuată cu depășirea domeniului de specialitate de către expertul contabil.

În concluzie, recursurile formulate sunt întemeiate și urmează să fie admise, urmând ca soluția să fie casată și, rejudecând cauza, acțiunea să fie respinsă, actele administrative fiscale contestate fiind legale și temeinice.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală și de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, împotriva sentinței civile nr.980 din 3 mai 2006 a Curții de Apel București - secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Casează sentința atacată și pe fond respinge acțiunea ca neîntemeiată.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 1 februarie 2007.